

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 3 - 9 mai 2020

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

INVITAȚIE

„Iubiți frați și surori, este aproape de acum luna mai, în care poporul lui Dumnezeu exprimă cu intensitate deosebită iubirea sa și evlavia sa față de Fecioara Maria. Este tradiție, în această lună, să ne rugăm Rozariul acasă, în familie. O dimensiune, cea familială, pe care restricțiile pandemiei ne-au „constrâns” s-o valorizăm și din punct de vedere spiritual ... a contempla împreună fața lui Cristos cu inima Mariei, Mama noastră, ne va face și mai uniți ca familie spirituală și ne va ajuta să depășim această încercare. Eu mă voi ruga pentru voi, în special pentru cei mai suferinzi, și voi, cu rugămintă, rugați-vă pentru mine. Vă mulțumesc și vă binecuvântează din inimă.” Scrisoarea Sfântului Părinte Papa Francisc către toți credincioșii pentru luna mai, Roma, 25 aprilie 2020

Iubiți credincioși,

La îndemnul sfântului Părinte Papa Francisc, dar și așa cum în fiecare an ne-am obișnuit să onorăm luna închinată Maicii noastre, Maria, cu atât mai mult în acest an vom stărui în rugăciune implorând binecuvântare cerească pentru întreg neamul omenesc, în special pentru persoanele în suferință dar și pentru aceia pe care sfântul Părinte Papa i-a numit „sfinții de lângă noi”, întreg personalul ce luptă din prima linie cu acest virus.

Doresc să se „înroleze” cât mai mulți credincioși în această „armată” de rugători, iar în preajma zilei de 13 mai 2020, să încercăm să oferim un Rozariu continuu. Rozariul continuu începe în data de 12 mai, după Sfânta Liturghie de dimineață și se încheie în data de 13 mai la ora 8.00 dimineața. În acest interval credincioșii din parohiile Eparhiei vor recita și medita fără întrerupere rugăciunea Sfântului Rozariu. Să rugăm pe Maica Vieții să mijlocească binecuvântări divine asupra întregii creații.

Pr. Vasile Dobrată, Responsabil spiritual - Reuniunea Mariană, Oradea

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Cristian Bogdan Bontu și Florina Oana Muntean**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Cine ne va prăvăli nouă piatra

(...) Pe lângă piatra păcatului, există piatra morții. Piatra finală. Piatra dispariției. Și totuși, exact această piatră a fost mutată de pe mormântul lui Isus. “Îngerul Domnului, coborând din cer și venind, a prăvălit piatra și ședea deasupra ei.” Aceasta a făcut pământul dintotdeauna – a așezat speranțele omului într-un mormânt și apoi a sigilat porțile ca să nu mai iasă. Însă pământul a condus prea mult timp. Pământul a spus destul și a făcut destul. Acum este rândul lui Dumnezeu, și Dumnezeu a preluat conducerea. Astfel “îngerul Domnului, coborând din cer și venind, a prăvălit piatra”. Dacă omul nu a deschis mormântul, însuși Dumnezeu a făcut-o. Mai mult, El îl ține deschis; căci după ce îngerul a prăvălit piatra, “ședea deasupra ei”. Nu a fost o înfrângere temporară a răului. Această “ședere” pe piatră a fost victoria, cucerirea finală.

“Și a prăvălit o piatră la ușa mormântului.” Acesta părea a fi sfârșitul. Moartea nu este niciodată sfârșitul poveștii. Nu este sfârșitul pentru pruncul care moare la o vârstă fragedă. Nu este sfârșitul pentru cel drag nouă a cărui viață este distrusă de cancer sau încheiată din cauza unei inimi slăbite. Nu este sfârșitul pentru acel tânăr soldat ucis pe câmpul de luptă în floarea vârstei. Nu este sfârșitul; pentru că piatra a fost dată la o parte.

Un misionar creștin prins de comuniști, apropiindu-i-se moartea sigură, a scris acest poem într-o scrisoare adresată unui prieten:

“Frică de moarte? Frică? De ce?

Frică să văd fața Mântuitorului -

Să îl aud cum mă primește și să văd

Slava reflectată de răni de har? /Frică? De ce?”

Dând la o parte piatra din grădina lui Iosif, Dumnezeu a îndepărtat cea mai mare piatră din câte există. A câștigat victoria finală și totală asupra păcatului și a morții. Toate pietrele care ne stau astăzi în drum nu sunt altceva decât ciobituri din vechea piatră. Însă vechea piatră – cea mai mare dintre toate – a fost dată la o parte.

Margaret Slattery a scris în cinstea celor care au murit în al doilea război mondial: “Există morminte în nisipurile Africii unde a fost îngropat un frate care a murit cu curaj; un prieten drag; un băiat care a câștigat la tenis și a traversat lacul în înot cu puține luni în urmă. Au fost îngropați acolo unde au căzut. Deasupra la astfel de morminte există o voce care spune: ‘Nu este aici’. În Bataan-ul îndepărtat au îngropat o infirmieră care fusese bună și veselă și foarte îndrăzneată; un medic care cu ultima lui fărâamă de putere i-a slujit pe cei aflați în durere; și un patriot filipinez, unul dintre cei mai remarcabili fii ai țării sale. Deasupra mormintelor lor, în bătaia vântului, o voce clară spune: ‘Nu este aici – nu este aici – pentru că Eu trăiesc, și ei trăiesc’.”